

h) H. vid makt, vid lag, i sländ. — i) Rälla vägens h. — k) Fastans h. Ett löfles, en öfverenskommelses h. — l) Boks, förleknings h. öfver något. — m) En vagns h. utanför ett hus. — n) H. till höger, till venster.

HÅLLARE, m. 5. 1) Verktyg, som tjänar till att hålla något. — 2) Stöd, stötta. — 3) Pjes, hvarmed en bajonettpipa fasthålls på geväret. — 4) Förekommer äfv. i åtskilliga sammansättningar, såsom: Bokhållare, Sköldhållare, Rusthållare, m. fl.

HÅLLBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar.* (sjöt.) Sådan botten, som medgifver ankring. *God, dålig h.*

HÅLLDAM, m. 2. pl. — *dammar.* 1) Dambyggnad, som tjänar till att hålla kvar vattnet i en sjö, ett träsk, en dam, eller att efter behag reglera dess aflopp för drivande af hvarjehanda vattenverk. — 2) Vall, uppförd att utestänga vatten ifrån ett ställe.

HÅLLFAST, a. 4. 1) Som håller väl fast, hvad man fattat uti; stark, kraftig. *En h. karl. H-a armar.* — 2) (fig.) Pålitlig, tillförlitlig. *En h. tro, redlighet, karakter. — Syn. Se Fast. — Hållfasthet, f. 3.*

HÅLLFÄSTE, n. 4. 1) Fäste, hvarvid man kan hålla sig kvar. — 2) (fig.) Stöd.

HÅLLHAKE, m. 2. pl. — *hakar.* 1) Hake, som tjänar att hålla till något. *H. på ett fönster.* — 2) (fig.) Person eller sak, som återhåller, hämmar, hejdar, lägger band på någon.

HÅLLHÄST, m. 2. Häst, hörande till hållet vid ett skjutsställe; se *Håll, 3.*

HÅLLKARL, m. 2. Person, som vid en gästgifvargård tillser, att resande förses med ombytesthästar, har uppsigt öfver hållet, anskaffar hästar, när detta är utgång, o. s. v.

HÅLLKEDJA, f. 4. Kedja, som tjänar till att hålla något.

HÅLLNING, f. 2. 1) a) Sätt att hålla kroppen. *Hafva god, dålig h. på kroppen. En ryttares h. till häst.* — b) (absolut) God hållning på kroppen. *Hafva h. Det fattas honom icke h. Vara utan all h. — 2) (fig. i moralisk mening) a) Fasthet, fasta grundsatser. Hans karakter har mycken h. Hon är qvick, men saknar all h. — b) Handlingssättets ledning efter vissa sedliga grundsatser. Det finnes ingen h. i hans handlingssätt. — 3) a) Sätt att skicka sig i umgäns- och sällskapslivet. *God, dålig h. — b) Godt sätt att skicka sig. Hon har ännu icke hunnit förvärfva sig den h., som vanan vid sällskapslivet ger. — 4) (estet.) Skicklig anordning af det hela i ett vittert arbete, ett konstverk.**

HÅLLROT, f. 3. pl. — *rötter.* Örtslägtet Aristolochia.

HÅLLSKJUTS, m. 2. 1) Hållhästar. *Åka med h. — 2) Skjutsning med hållhästar. Lega för h.*

HÅLMJESSEL, m. 2. pl. — *mejslar.* Se *Håljern.*

HÅLMÅLSPISKA, f. 4. (bergsv.) Redskap att mäta, huru långt uppsättningen på masugnen neddrifvit.

HÅLROT, f. 3. pl. — *rötter.* Ört med röda, stundom hvita blommor och äggformig, ihålig rot. *Corydalis cava.*

HÅLSKEPPET, n. sing. def. Rummet i ett skepp.

HÅLSKIFVA, f. 4. Bricka af jern med runda eller fyrkantiga hål, af olika storlek, och som be-

gagnas, då man med puns vill slå hål i metallskifvor eller bleck.

HÅLSTAMP, m. 2. Stamp, att slå hål med i metallskifvor eller bleck.

HÅLVÄG, m. 2. I marken nedsänkt väg.

HÅLÄDER, f. 2. pl. — *ädror.* (anat.) Benämning på hvardera af tvenne grofva blodåderstammar på människokroppen, hvilka, kommande den ena från hufvudet och bälens öfra delar, den andra från dess nedra, genom en gemensam öppning utgjuta allt ifrån kroppen återvändande blod i högra hjertot, som utgjuter det i högra hjertkammaren.

HÅLÖGD, a. 2. Som har ögonen djupt insjunkna i sina hålror.

HÅLÖRT, f. 3. Örtslägtet *Corydalis.*

HÅMÅR, -år, m. 3. En art Haj, 12 till 18 fot lång, med omkring 200 tänder. *Squalus glacialis.*

HÅN, n. 3. (i fornspråket *Hadung*) Uttryck af förakt, ej härrörande af den föraktades brist på värde, utan af den hänandes brist på välvilja mot andra eller öfverskatning af sin egen ställning i jämförelse med den förhånades. *Med h. blicka på någon. Lida spott och h. — Syn. Spott, Smålek, Skymf.*

HÅNA, v. a. 4. Med hån bemöta. — *Syn. Bespotta, Skymfa. — Hånande, n. 4.*

HÅNGEL, n. sing. (pop.) Handlingen, då man hånglar.

HÅNGLA, v. n. 1. (pop.) På oanständigt sätt rasa med en flicka. — *Hånglande, n. 4.*

HÅNING, se *Honung.*

HÅNLE, hånle, v. n. 2. (böjes som *Le*) Le på ett hånande sätt. *H. åt någon. — Hånleende, n. 4.*

HÅNLIG, a. 2. Som innefattar, uttrycker hån. *Ett h-t bemötande. En h. blick. Få ett h-t svar. — Syn. Smädlig, Försmädlig, Spotsk. — Hånlighet, f. 3. — Hånligt, adv.*

HÅNLOJE, n. 4. Hånande, hånligt löje.

HÅNSKRATT, n. 3. Hånande, hånligt skratt. *Slå till ett h. Svära med ett h.*

HÅNSKRATTA, v. n. 4. Skratta på ett hånande sätt. *H. åt någon. — Hånskrattannde, n. 4.*

HÅR, n. 3. 1) Fint, ihåligt rör, som uppväxer ifrån en klubbformig rot under huden på människor och djur, af olika längd och färg, samt bestående af flera oändligt fina smärör, fyllda med en fet materia, öfverdragna med en högst fin hud och förenade till ett helt. *Rycka ett h. af hufvudet. Fälla h-en, se Fälla.* (Fig.) *Ingen skall kröka ett h. på ditt hufvud, tillfoga dig något ondt.* (Fam.) *På h-et, med sträng noggrannhet, strängt riktigt, punkligt, till punkt och pricka, helt och hållet, t. ex.: Det är på h-et riktigt räknadt. De likna hvarandra på h-et, på ett h. Ej ett h., se Hårsmån. På ett h. nära, så nära som möjligt, i det närmaste. — Syn. Hårstrå. — 2) (utan plur., kollekt.) Hela samlingen af hårstrån på ett ställe af människokroppen eller på en djurkropp; äfv. sådana strån, sedan de blifvit afrakade, afklippta eller på annat sätt afskilda från huden, för att begagnas till hvarjedanda behof. *Långt, kort, ljust, svart, rödt, tofvtigt, krusigt, knollrigt h. H. till stoppning. Taga någon i h-et. Draga vid h-et. Borsta. stryka med, emot h-et. H-et reste sig på mitt hufvud, jag blef ytterst förskräckt.* (Fig. fam.) *Komma i h-et på hvarandra, i tvist, kif, strid. Ligga i h-et på hvarandra, vara i tvist, kif. Vilja i h-et på hvar-**